

EN TRYK START

PÅ LIVET FOR ALLE BØRN

DSU

DSU_1920

SOCIALDEMOKRATISK_UNGDOM

ALLE BØRN HAR RET TIL ET GODT LIV

Det er en af de vigtigste socialdemokratiske frihedskampe. Vi ved, at et barns baggrund stadig har alt for stor betydning for om det kan få et godt liv. Hvem du er født af og opvokset hos, er afgørende for det liv du kommer til at leve. Den socialdemokratiske frihedskamp er derfor først og fremmest at alle børn har ret til en god og tryk opvækst, og de har ret til at vi som samfund griber ind når omsorgspersonerne svigter. Derfor fremlægger DSU sit bud på en ny anbringelsespolitik, som én gang for alle skal cementere at det først og fremmest er barnet, der har ret til et godt liv. At være forælder er ikke en ret, det er et privilegium.

Anbringelse af et barn er et stort indgreb for både barn og forælder, og derfor er det vigtigt, at der er de bedste rammer. År for år spares der på det socialpolitiske område og man kan faktisk se at der bliver fjernet flere børn i første kvartal, når kommunekassen er fuld end i tredje og fjerde kvartal. Vi oplever, at der i praksis i daginstitutioner, skoler og ungdomsklubber er berøringsangst for underretninger, særligt underretninger om børn fra etniske minoriteter grundet kulturforskelle. Det er ikke en pædagog eller lærers opgave at vide alt om børn, før man underretter, det er en pædagogisk opgave at handle på de observationer man gør ved det enkelte barn. Samtidig kan vi se en stigning i antallet af underretninger, men et fald i antallet af anbringelser. Vi ser, at der grundlæggende er vækst i antallet af borgere i socialforvaltningen, men den økonomisk ramme staten beslutter bliver ikke større. Det må aldrig være økonomien, der stopper en kommune fra at gøre det rigtige for barnet. Derfor mener DSU også at Socialdemokratiet er nødt til at give kommunerne mere mulighed for at bruge deres økonomi, ved at tilføje flere service- og anlægsmåltal til økonomiaftalen eller helt og adledes at fjerne budgetloven.

Der er massive problemer i forhold til at sikre alle børn en god opvækst på nuværende tidspunkt. Hver anden anbringelse ender i et sammenbrud - det er der mange individuelle årsager til, men vi tror, at en gentagende årsag er, at børn bliver anbragt alt for sent i deres liv. De fleste børn bliver anbragt efter de er fyldt 12 år, og der ligger som regel 11 dårlige år forud for dette. Det er sværere at skabe en holdbar relation, når barnet først har lidt under traume og svigt. Der-

for mener DSU, at det mest forebyggende, der kan gøres for omsorgssvigtede børn er en stabil anbringelse, men dette skal gøres ordentligt og det skal gøres rigtigt første gang. Det er uholdbart, at der på nuværende tidspunkt sker mange skift i anbringelserne, og at børn flere gange hjemtages for derefter at blive genanbragt. Der er brug for mere stabilitet. Det kræver højtuddannet personale og ordentlige plejefamilier og institutioner. Desværre ser vi en massiv mangel på plejefamilier, og dette skyldes i høj grad de dårlige ansættelsesvilkår plejeforældre bliver ansat under.

Undersøgelser viser, at anbragte børn desværre har svære vilkår i livet end andre børn - mange ender uden en uddannelse, nogle ender i misbrug og hjemløshed, og de fleste anbragte børn føler sig desværre som en marginaliseret gruppe i samfundet. Vi kan se at kun 50% procent af anbragte børn får folkeskolens afgangseksamen. Kun 24% procent får en ungdomsuddannelse. Der er altså alvorlig brug for en ny forebyggende og helhedsorienteret anbringelsespolitik i Danmark.

I Danmark er omkring 13.500 børn anbragt udenfor hjemmet. De fleste er anbragt frivilligt, altså med samtykke fra de biologiske forældre. Den frivillige anbringelse mener vi er den mest hensigtsmæssige løsning for alle parter, hvis et fornuftigt samarbejde kan etableres, men vi mener samtidig også at det er på tide at samfundet lægger en ny linje over for forældrene. Forældre får på nuværende tidspunkt alt for mange chancer, og mange børn bliver ikke fjernet fordi dette skal gøres med tvang - og det er dyrere.

Der er i disse år et politisk ønske om flere tvangsadoptioner, men i DSU forholder vi os skeptisk til denne udvikling. Vi tror på, at de fleste børn har et basalt behov for at kende sit ophav og historie for at kunne forlige sig med det svigt, det er, at ens forældre ikke kan passe på én og vi frygter, at tvangsadoptionerne mere er en spareøvelse, end det reelt vil give børnene den pædagogisk omsorg af kompetente plejeforældre eller på den rette institution, som de har behov for.

På de næste sider fremlægges en række forskellige politiske forslag, som vi mener vil skabe en helhedsorienteret og forebyggende anbringelsespolitik.

DEL 1:

TIDLIG FOREBYGGELSE ER NØGLEN

- Bedre uddannelse til fagpersoner (sundhedsplejersker, sygeplejerske, jordemødre, familiekonsulenter mm.), der har med kvinders graviditet at gøre. Uddannelsen skal have særligt fokus på underretninger, opsøgende arbejde og tegn på mistrivsel allerede præ fødsel.
- Kommunerne skal forpligtes til at første undersøgelse af gravide kvinder ved sundhedsplejersker skal ske allerede tidligt i graviditeten. Her tænkes i løbet af første trimester. Dette er særligt vigtigt for førstegangsfødende og socialt udsatte forældre.
- Der skal oprettes familiehuse i hver kommune, der kan stå for den ambulante behandling, mens der skal oprettes regionale døgninstitutioner hvor forældre, der er i fare for at skade barnet under graviditeten, skal bo indtil fødsel, for at sikre at barnet tager mindst skade. Disse familiehuse kan i så vidt omfang muligt forankres i nuværende døgninstitutioner for børn (børnehjem), eftersom der i forvejen er utrolig meget viden samlet hos fagpersonalet på disse institutioner.
- Udsatte kommende forældre skal påbydes at deltage i forberedende forældrekurser i de nyetablerede familiehuse. Det skal også være sådan, at forældre kan tvinges til at flytte ind i familiehusene et antal måneder før fødsel, så det faglige personale kan gøre hvad de kan for at give barnet så godt et grundlag som muligt præ fødsel.
- Forældre, der er i en udsat gruppe, men hvor man ikke umiddelbart vurderer, at der skal være en anbringelse, skal have tilbud om ambulante behandling i familiehusene.
- Den ambulante behandling tænkes som udgangspunkt i undervisningsforløb om emner som graviditet, fødsel, forventninger til forælderroller, amning, kost og barnets udvikling mm. Behandlingen rækker over flere faggrupper, men det er sygeplejerskerne der skal være den gennemgående fagperson i forløbene.
- Beslutningen om anbringelse skal tages, så vidt muligt, senest i 7. graviditetsmåned, sådan at både forældre og kommunen kan forberede sig på anbringelsen.
- Det er et politisk mål for DSU, at flere børn anbringes fra fødsel og senest inden de er 3 år gamle. Det betyder, at der hurtigere skal handles på underretning, og det betyder, at forældre skal have færre chancer end de får i dag.
- Det skal være udgangspunktet, at søskende til anbragte børn også skal anbringes, og hvis muligt samme sted. Dette skal foregå automatisk medmindre man kan se kraftige forbedringer af forældrekompetencen hos de biologiske forældre.
- DSU foreslår, at der skal indføres en ny mulighed for permanent anbringelse hvor barnet bliver anbragt uden mulighed for hjemtagelse i 5, 10 eller 15 år. I dette tidsrum skal det ikke være muligt for forældre at få hjemtaget barnet, og dette skal skabe ro for både barnet, plejeforældre og de biologiske forældre. Dette skal være et alternativ til Socialdemokratiets forslag om at øge antallet af tvangsadoptioner. Samtidig skal barnet til enhver tid kunne nægte samvær med sine biologiske forældre.
- Hvis der ikke foretages en permanent anbringelse skal der være omfattende arbejde med forældrene under hele anbringelsen for at øge deres kompetencer, så muligheden for en hjemtagelse gøres bedre. Det kunne f.eks. være hjælp til økonomistyring, misbrugsbehandling, terapi, kurser i konflikthåndtering mm. Dette arbejde kan med fordel ske i familiehusene.

DEL 2:

BEDRE VILKÅR FOR PLEJEFAMILIER

- Netværksplejefamilier skal fuldstændig ligestilles med almindelige plejefamilier. Det betyder, at de skal have samme løn- og arbejdsvilkår og alle andre uligheder mellem de to familieplejeanbringelsesformer skal ophøre.
- DSU arbejder for, at der skal indføres en ny lønmodel, som skal sikre bedre og mere stabile lønforhold for landets plejefamilier. Det er afgørende for at sikre mere stabile anbringelser og bedre vilkår for plejefamiliernes arbejde, så både barnet og plejefamilierne sikres, at opholdet ikke bliver afbrudt, fordi der opstår uoverensstemmelser i forhold til vederlag. Derfor foreslår DSU konkret, at kommunerne skal forpligtes til at bruge gennemsnitsmodellen for honorering af plejefamilier, således lønnen forhandles ved opstart af anbringelsen, og derefter kun genforhandles hvis barnets udvikling bliver markant dårligere. Dette vil øge incitamentet for at være plejefamilie, eftersom der vil være ro om økonomien igennem hele forløbet.
- DSU arbejder for at KL skal indgå overenskomst med plejefamilierne, således spørgsmål om honorering, pension, opsigelsesvarsel mm. kan aftales mellem parterne og derfor ikke skal være genstand for skiftende politisk flertal. Overenskomst skal indgås med SL.
- Alle plejefamilier skal igennem et obligatorisk grundkursus i emner som håndtering af udsatte børn, børns udvikling, forventninger til børn, den svære samtale mm. Den konkrete grunduddannelse afhænger af hvilket barn familien skal have i familiepleje. Derudover skal plejefamilier have ret og pligt til 2 ugers selvvalgt efteruddannelse om året.
- Alle plejefamilier skal knyttes til en kommunal eller regional enhed med specialistviden og faglig sparring. Dette værende familieplejekonsulenter eller en specialiseret institution, hvor de har let adgang til vejledning og akut støtte.
- Alle plejefamilier skal have mulighed for aflastning. Plejeforældre er på arbejde hver eneste dag, døgnet rundt. Det er en selvfølgelig en forudsætning, når det anbragte barn skal være en naturlig del af familien, men pleje af anbragte børn kan være en meget hård belastning, og alle mennesker har brug for fritid. Derfor er det vigtigt, at alle plejefamilier har ret til muligheden for aflastning, og der skal derfor findes flere aflastningsfamilier og oprettes flere aflastningspladser på institutioner.
- I forbindelse med barnets 18-års fødselsdag skal plejefamilierne i højere grad have information om voksenadoption, således det bliver nemmere at adoptere barnet og fortsat støtte plejebarnet, bl.a. ved arveret, hvis begge parter ønsker dette.

DEL 3:

SKOLELIVET SKAL FORBEDRES FOR DE ANBRAGTE BØRN

- Staten skal finansiere en pulje, der skal etablere et specialiseret tilbud for anbragte børn i deres skoleforløb. Målet er at alle anbragte børn skal tilbydes et forløb under deres folkeskolegang hvor de får hjælp. DSU peger på at udgangspunktet skal være i programmet Lær-For-Livet, hvor anbragte børn får tilknyttet en frivillig mentor og kommer på undervisningskolonier om sommeren - såkaldte "learningcamps".
- Studerende på læreruddannelsen skal uddannes i reglerne omkring underretninger, undervisning af og arbejde med socialt udsatte unge, således der også i folkeskolen findes kompetencer til at understøtte de unge. Dette vil ligeledes skabe grundlag for at styrke det tværfaglige samarbejde mellem pædagogerne og lærerne på skolerne.
- Kommunerne skal ansætte skole- og daginstitutionssocialrådgivere til at være til stede på folkeskolerne for at etablere kontakt mellem barn/forældre og kommune og understøtte lærerne.

#Lærforlivet

DEL 4:

ET MINDRE KOMPLICERET OG STABILT SAGSBEHANDLINGSFORLØB

- Det skal vedtages, at der i sagsbehandlingsforløb for udsatte børn i kommunerne skal være to socialrådgivere tilknyttet. De skal køre et såkaldt parløb, hvor den ene er ansvarlig for barnet, mens den anden er tilknyttet som sparringspartner. Dette skal gøres for at skabe stabilitet i den unges sagsbehandlingsforløb og for at socialrådgiverne har en sparringspartner. Når sagsbehandleren præsenteres første gang, skal der være billede på den sag, der sendes til barnet fra kommunen.
- I nogle kommuner er strukturen for sagsbehandlingen for anbragte børn bygget op omkring specialiserede områder som fx institutioner, plejefamilier etc. Det betyder at sagsbehandleren i stedet for at følge barnet følger områder. DSU mener, at det skal være et princip, at sagsbehandlere følger barnet og ikke områder.
- Der skal skabes et formaliseret tværfagligt samarbejde omkring barnet/den unge med relevante fagpersoner, der sammen med barnet/den unge skal finde den rigtige løsning i fællesskab.

DEL 5:

ET STABILT ØKONOMISK GRUNDLAG

- Den ramme, som staten sætter for kommunerne, skal følge demografien.
- Udgifterne ved anbringelse, efterværn, tvangsfjernelse og tvangsadoption skal afholdes i højere grad af staten. Det må aldrig være økonomien, der bestemmer hvorvidt en anbringelse, og særligt en tvangsanbringelse, skal gennemføres. DSU foreslår en refusionsmodel, hvor staten skal refundere 60% af kommunernes udgifter til anbringelser ligegyldigt hvilken anbringelse, der er tale om. Dette skal foregå over DUT-tilskuddet.
- DSU mener, at serviceloftet skal hæves, så der er råd til ordentlig kommunal sagsbehandling. Kommunerne kan øge deres budget til sagsbehandling, så socialrådgiverne får mere tid til det enkelte, udsatte barn.
- Kommunerne skal forpligtes til at forbedre arbejdsmiljøet for sagsbehandlerne, så markant færre socialrådgivere går ned med stress. Alt for mange sagsbehandlere dør med stress, og det går i sidste ende ud over de udsatte børn.
- Ved flytning til ny kommune skal alle sagsakter overgå vedrørende familien til den nye kommune, så vi forhindrer udsatte familier i at blive "nomadefamilier" - vi har desværre set for mange børn, der ikke er blevet fjernet, fordi at familierne flyttede så snart kommunen kom på sporet af dem.
- Vi foreslår, at der bliver oprettet en central database, hvor alle kommuner skal indsende sagsakter vedrørende udsatte familier og børn, således at børnene ikke falder mellem to stole i tilfælde af at familien flytter eller barnet skal gå i skole eller bo på institution i en anden kommune end hjemkommunen.

DSU